

Az edényfal, valamint a vízmolekulák közötti adhéziós erőviszonyok már meghatározzák, hogy mekkora szög keletkezik az edényfal és a folyadékfelszín találkozásánál. E szög úgy kapható meg, hogy a folyadékfelszínnek az edény falától $6 \cdot 10^{-6}$ cm-nél nem messzebb levő molekuláira az erők egyensúlyát követeljük meg, és kiderül, hogy ez csak egy jól meghatározott szögértéknél teljesül.

Minél jobban távolodunk az edényfaltól, a folyadékszint annál inkább „vízszintes” lesz. Az adhéziós erő itt már megszűnt. Azonban a teljes folyadékszint mentén tovább működnek a kohéziós erők. Ezen – ugyancsak $6 \cdot 10^{-6}$ cm hatósugarú – erők bonyolult mechanizmus útján „folyadékhártyát” képeznek. E folyadékhártyát a kohéziós erőre visszavezethető felületi feszültség minél kisebb felületűre igyekszik formálni.

E második erőhatás az, mely tehát meggátolja, hogy az edényfalnál adott szögű folyadékfelszín hamar vízszintessé formálódjék.

Ellentmondás természetesen nincs. A kohéziós erő ugyanis a faltól tetszőlegesen távol, a folyadékfelszín minden pontján működik, és részt vesz annak kialakításában.